

Kitab Daniel - Nomer Telung Puluh Loro

Saka Singa tumuju Pangapusan: Panjlajahan Jero marang Daniel 6 lan Ramalan Akhir Zaman

Jeff Pippenger

2023-12-27

Daniel bab enem iku baris katelu ing enem bab kapisan saka Daniel, kang kanthi langsung ngaturaké sawijining pralambang bab krisis angger-angger Minggu. Ing bab telu, reca emasé Nebukadnezar lan wong telu kang pinilih iku nggambaraké panji kang diunggahaké, lan saindenging jagad nyawang iku.

Sang Prabu Nebukadnésar banjur dhawuh nglumpukaké para pangéran, para gubernur, para bupati perang, para hakim, para bendahara, para panasehat, para syahbandar, lan sakèhé para panguwasa ing para propinsi, supaya padha rawuh ing pangabdèkaké reca kang wus diadegaké déning Sang Prabu Nebukadnésar. Daniel 3:2.

Ing bab telu, telung wong mulya mau ora gelem sujud, lan tindakane ndhatengake marang wong-wong mau panganiaya pawon geni; déné Daniel ing bab enem sujud kaping telu saben dina, lan tindakane ndhatengake marang dheweke panganiaya guwa singa. Baris ing ndhuwur baris, wong-wong mau nggambarake panganiaya hukum Minggu minangka sawijining putusan pangibadah, kang ing loro-lorone prakara mau wis kabukten wis ditemtokake dhisik déning wong-wong sing setya. Wong-wong sing diwakili déning gabungan telu lan siji, kang nglambangake satus patang puluh papat ewu, wis mantep ana ing kayekten sadurunge gonjang-ganjinging panganiaya teka.

“Pangandikaning malaekat, ‘Sangkala awakmu dhéwé; kowé kudu lumaku kanthi cepet.’ Sawenèh saka kita wis kaparingan wektu kanggo nampa kayektèn lan maju langkah demi langkah, lan saben langkah kang wis kita tindhakaké wis maringi kita kakuwatan kanggo njupuk langkah sabanjuré. Nanging saiki wektu meh entèk, lan apa kang wis kita sinaoni nganti pirang-pirang taun, wong-wong mau kudu nyinau iku sajroning sawetara sasi. Wong-wong mau uga kudu akèh ninggal apa kang wis disinau lan akèh nyinau manèh. Wong-wong kang ora gelem nampa tandhaning kéwan galak lan gambarané nalika pranatan iku wis diumumaké, kudu nduwèni keteguhan sapréné kanggo ngandika, Ora, kita ora bakal ngajèni pranataning kéwan galak iku.’ Early Writings, 68.

Ing pasal lima, hukum Minggu kasebut nyariosaken bab wekasaning kéwan bumi, lan pangadilan ingkang dipunbawa déning para satru ingkang mlebet lumantar témbok.

Ing wengi iku, Belsyazar, rajané wong Kasdim, dipatèni. Lan Darius, wong Madai, nampa karajan iku, nalika umuré kira-kira sewidak loro taun. Daniel 5:30, 31.

Ing pasal enem, panyegelan umaté Allah, sing dilambangaké déning segel ratu sing dipasang ana ing guwa singa, diidentifikasi.

Banjur ana watu digawa lan diselehaké ana ing tutuk guwa singa iku; lan raja nyegel guwa iku nganggo cincinné piyambak lan nganggo cinciné para pangérané; supaya putusan prakara Daniel iku ora kena diowahi. Daniel 6:17.

Katelu garis punika sadaya nyumbang dhateng sipat-sipat panji ingkang kaangkat ing salebeting méga, nalika ing jam lindhu ageng wonten ing Wahyu pasal sewelas.

Lan padha krungu swara gedhe saka swarga ngandika marang wong-wong mau, “Padha munggha mrene.” Banjur wong-wong mau mungghah menyang swarga ana ing sajroning méga; lan para satruné padha ndeleng wong-wong mau. Ing jam iku uga ana lindhu gedhe, lan saprasapuluhing kutha ambruk, lan ing lindhu iku wong sing mati ana pitung ewu; dene wong-wong liyané padha kagèt banget lan padha ngluhuraké Gusti Allahing swarga. Wahyu 11:12, 13.

Ing bab kaping enem kitab Daniel, dipunwastani bab panyegelanipun umating Allah, nanging langkung mligi ngrembag paukuman dhateng pasamuwaning para “présidhèn, para gubernur, para pangeran, para penaséhat, lan para panglima,” ingkang ngapusi sang ratu supados matèni Daniel. Pangapusan dhateng sang ratu (lambang nagara), punika satunggaling pokok wewatoning ramalan ingkang wigati, awit ngandhut sawetara paseksi ramalan. Boten kados Nebukadnésar ing bab kaping tiga, utawi Belsyazar ing bab kaping gangsal, ingkang kalhipun boten ngraosaken utawi nggatekaken Daniel lan tigang paseksi punika ngantos sasampunipun mangsa krisis rawuh, “kaprènan” Daréus dhateng Daniel sadèrèngipun rawuhipun krisis nedahaken satunggaling tatanan ingkang béda tumrap krisis hukum Minggu.

Dhèwèké Daniel “luwih diprelokake” ngungkuli loro présidhèn liyané, lan katelu présidhèn iku ana ing dhuwuré satus rong puluh pangeran. Daniel mligi dipabédakaké karo para présidhèn lan para pangeran, lan dhèwèké diparengaké sih ngungkuli loro wong sing mbentuk sawijining persekuthon pangapusan daya, kang dilambangaké déning angka lima (prawan lima kang bodho).

Darius kapareng netepaké ana ing sandhuwuring karajan satus rong puluh pangeran, kang kudu mréntah ing saindenging karajan; lan ing sandhuwuré iku ana telung présidhèn, kang Daniel dadi kang kapisan; supaya para pangeran mau padha nyaosaké itungan marang wong-wong mau, lan supaya Sang Raja ora nandhang kapitunan apa-apa. Banjur Daniel iki kinormatan ngungkuli para présidhèn lan para pangeran, awit roh kang pinunjul ana ing dhèwèké; lan Sang Raja kagungan pamanggih arep ngangkat dhèwèké mréntah saindenging karajan. Banjur para présidhèn lan para pangeran padha nggolèki dalan kanggo nemokaké prakara marang Daniel bab karajan; nanging padha ora bisa nemokaké prakara utawa kaluputan siji waé; awit dhèwèké satya, lan ing dhèwèké ora kapanggih ana kasalahan utawa kaluputan apa waé. Banjur wong-wong iku padha muni, Kita ora bakal nemokaké prakara apa-apa marang Daniel iki, kajaba manawa kita nemokaké prakara marang dhèwèké ngenani angger-anggering Allahé. Daniel 6:1–5.

Dharius lagi dipigunakaké kanggo nggambarake sawijining pangapusan sing ditindakake marang sang ratu, sing makili sepuluh ratu (Perserikatan Bangsa-Bangsa), ing wekasaning

jagad. Pangapusan iku nyumbang marang sengit sing dipratelakaké déning sepuluh ratu (Perserikatan Bangsa-Bangsa) marang sundel iku (kapausan), kang njalari wong-wong mau “ndadèkaké dheweke sepi lan wuda,” lan “mangan (dagingé), sarta ngobong dheweke nganggo geni.”

Lan sungu sapuluh kang kokdeleng ana ing kéwan iku, iku bakal sengit marang sundel iku, lan bakal ndadèkaké dheweke dadi suwung lan wuda, lan bakal mangan dagingé, lan ngobong dheweke nganggo geni. Awit Gusti Allah wus nancepaké ing atiné supaya netepi karsané Panjenengané, lan supaya sarujuk, lan masrahaké karajané marang kéwan iku, nganti pangandikané Gusti Allah kalakon. Lan wong wadon kang kokdeleng iku yaiku kutha gedhé iku, kang mrentah marang para ratu ing bumi. Wahyu 17:16–18.

Perserikatan Bangsa-Bangsa (karajan kapitu), bakal numpes kepausan, sanadyan wong-wong mau lagi wae nembe maringaké marang dhèwèké karajané, awit padha mrentah mung sajroning “sawetawis mangsa cendhak.”

Lan ana pitu ratu: lima wus tiba, lan siji ana, lan sijiné durung teka; lan manawa dhèwèké teka, dhèwèké kudu tetep sedhela waé. Wahyu 17:10.

Ing wektu hukum Minggu, karajan kaping enem ing ramalan Kitab Suci, yaiku kéwan bumi ing Wahyu pasal telulas (Amérika Sarékat), nembe ngrampungaké pamaréntahané sajrone pitung puluh taun simbolis, ing sajroning wektu iku karajan kaping lima ing ramalan Kitab Suci, yaiku kéwan segara ing Wahyu pasal telulas (kapapaan), wus kelalen sajrone pitung puluh taun simbolis miturut Yesaya pasal rong puluh telu.

Lan bakal kelakon ing dina iku, Tirus bakal katilar ing sajroning pitung puluh taun, manut cacahing dinane sawijining ratu; sawisé pungkasaning pitung puluh taun, Tirus bakal ngidung kaya sundel. Jupuken clempung, mlakua ngubengi kutha, he sundel kang wis kalalen; swarakna wirama kang manis, ngidunga akeh tembang, supaya kowe kelingan maneh. Lan bakal kelakon sawisé pungkasaning pitung puluh taun, manawa Pangéran bakal marani Tirus, lan Tirus bakal bali marang bayarané, lan bakal laku jina karo sakehing karajaning donya ing salumahing bumi. Yesaya 23:15–17.

Nalika paugeran Minggu ditetepake, karajan kapitu ing ramalan Kitab Suci, yaiku sepuluh raja (Perserikatan Bangsa-Bangsa), wiwit mrentah, nanging mung sedhela; awit raja utama saka sepuluh raja iku banjur miwiti pakaryane kanggo meksa saklumahing jagad supaya laras ana ing sangisore struktur kewan galak, yaiku gabungan gréja lan nagara, lan kang dilambangaké minangka reca kewan galak.

Lan aku nyumurupi kéwan liyané munggah saka ing bumi; lan dhèwèké nduwèni sungu loro kaya anak cempé, lan ngandika kaya naga. Lan dhèwèké ngleksanakaké sakehing kuwasa saka kéwan kang kapisan ana ing ngarsané, sarta ndadèkaké bumi lan wong-wong kang manggon ana ing kono padha nyembah marang kéwan kang kapisan, kang tatu pati-né wis waras. Lan dhèwèké nindakaké kaélok-an-kaélok-an gedhé, nganti bisa ndadèkaké geni mudhun saka langit menyang bumi ana ing paningaling manungsa, lan nasaraké wong-wong kang manggon ing bumi lumantar kaélok-an-kaélok-an mau,

kang diparingi kuwasa marang dhèwèké kanggo ditindakaké ana ing paningaling kéwan iku; sarta ngandika marang wong-wong kang manggon ing bumi, supaya padha nggawé reca kanggo kéwan kang tau nandhang tatu déning pedhang, nanging tetep urip. Wahyu 13:11–14.

Salah satunggaling unsur utama ing simbolisme kéwan bumi (Amerika Sarékat), kang wiwitane kaya cempé lan pungkasane ngandika kaya naga, yaiku anggoné ngandika. Ngandika, miturut makna profètis, nuduhaké sawijining tumindak saka panguwasa legislatif lan yudisial.

“Pangandikaning bangsa iku tumindak saka para panguwasa législatif lan yudisialé.” *The Great Controversy*, 443.

Nalika Amerika Serikat sapisanan ngandika kaya cempé, negara iku ngasilaké Konstitusi Amerika Serikat, saéngga netepaké sawijining tanah pangungsèn tumrap para wong kang ngungsi saka panganiaya kapausan lan para raja Éropah.

Lan bumi nulungi wong wadon mau, lan bumi mbukak cangkeme, sarta nguntal banjur sing dipuntokaké naga saka cangkeme. Wahyu 12:16.

Ing pungkasaning pitung puluh taun pralambang, kewan bumi mau ngandika maneh, nanging nalika iku kaya naga, nalika dheweke ngetrapake pangibadah dina Minggu, yaiku tandha panguwasa kapapaan. Nalika tandha panguwasa kapapaan iku ditetepake lumaku, kapapaan mau dieling-eling maneh, lan dheweke dieling-eling, nalika Pepakon sing sajatine ora kena dilalekake iku digawé ora sah kanggo ditindakake.

Élinga dina Sabat, supaya sira nucèkaké iku. Nem dina lawase sira kudu nyambut-gawé lan nindakaké sakehing pagawéanira; nanging dina kapitu iku Sabaté Pangéran Allahira; ing dina iku sira aja nindakaké pagawéan apa waé, iya sira, iya anakira lanang, iya anakira wadon, iya baturira lanang, iya baturira wadon, iya kéwanira, iya wong manca kang ana ing sajroning gapuraira. Amarga sajroning nem dina Pangéran wus nitahaké langit lan bumi, segara, lan sakehing isiné, sarta ngaso ing dina kapitu; mulané Pangéran mberkahi dina Sabat lan nucèkaké iku. Exodus 20:8–11.

Murtad nasional banjur diterusaké déning karusakan nasional, lan telung kakuwasan sing mimpin donya menyang Armagedon padha sesarengan gandhengan tangan.

“Lumantar pranatan sing ngetrapake pangadeging Kepausan kanthi nglanggar angger-anggering Allah, bangsa kita bakal nyepakake awake kanthi sampurna saka kabeneran. Nalika Protestantisme bakal nglulurake tangane nyabrang jurang kanggo nggegem tanganing kakuwasan Roma, nalika dheweke bakal ngambah liwat telenging jurang kanggo sesalaman karo Spiritualisme, nalika, ana ing sangisoring pangaribawaning sesarengan kang telu iki, negara kita bakal nampik saben asas ing Konstitusine minangka pamaréntahan Protestan lan republik, lan bakal nganakake pranatan kanggo nyebarake kasalahan lan pangapusing kapapaan, mula kita bisa ngerti manawa wekdalé wis teka tumrap pakaryan Satan kang nggumunake, lan manawa wekasan wis cedhak.” *Testimonies*, jilid 5, 451.

Nalika “Protestantisme” (Amerika Sarékat), “kakuwatan Roma” (Vatikan), lan “Spiritualisme” (Perserikatan Bangsa-Bangsa), padha gandhengan tangan ing angger-angger dina Minggu, mula wong-wong mau wiwit nuntun jagad marang Armagedon, kang digambarake luwih dhisik minangka meksa jagad supaya nampa wewenang sawijining pamaréntahan donya siji, kang dumadi saka greja lan nagara, kanthi greja nguwasani sesambungan kasebut. Kakuwatan mukjijat-mukjijat kang digunakaké déning kéwan bumi iku, ora mung ndadèkaké laku jina saka sundhaling Tirus karo para ratu ing bumi, nanging uga ngetrapaké “wicarané” gambar kéwan kang saindenging jagad. Miturut teges profetik, iki ateges pamaréntahan donya siji iku kudu nduwèni sawijining badan legislatif (dumunung ing New York), lan sawijining badan yudisial (dumunung ing Den Haag).

Lan iya nasaraké wong-wong kang manggon ana ing bumi lumantar mujijat-mujijat kang wus kaparingan kuwasa marang dhèwèké kanggo ditindakaké ana ing ngarsané kéwan iku; karo kandha marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, supaya padha gawé reca kanggo kéwan iku, kang naté kataton ing pedhang, nanging tetep urip. Lan dhèwèké kaparingan kuwasa kanggo maringi napas urip marang reca kéwan iku, supaya reca kéwan iku bisa calathu, lan njalari supaya sakèhé wong kang ora gelem nyembah marang reca kéwan iku padha dipatèni. Lan iya ndadèkaké kabèh wong, cilik lan gedhé, sugih lan mlarat, mardika lan batur, padha nampani tenger ana ing tangan tengené, utawa ana ing bathuké: lan supaya ora ana wong kang bisa tuku utawa adol, kejaba wong kang duwé tenger iku, utawa jenengé kéwan iku, utawa wilangan jenengé. Ing kéné ana kawicaksanan. Sing sapa nduwé pangerten, kaétunga wilangané kéwan iku: amarga iku wilangané manungsa; lan wilangané iku nem atus sawidak nem. Wahyu 13:14–18.

Kéwan bumi (Amerika Sarékat) bakal ngapusi sakabèhé jagad supaya nampani sawijining gambar kéwan (sing lumaku ing) saindenging donya, yaiku gambar sing padha kang wis kawangun déning Amerika Sarékat nalika nuntun marang lan ing pungkasané ngetrapaké angger-angger dina Minggu. Sawisé iku, kéwan iku bakal maringi kakuwatan marang pamaréntahan siji-jagad supaya ngetrapaké angger-anggeré kanthi ancaman paukuman pati, lan/utawa paukuman ékonomi. Pangapusing Raja Darius iku minangka pralambang saka pangapusing para raja kang bola-bali diidentifikasi ing ramalan, awit nalika kéwan bumi wiwit meksa jagad supaya nampani pamaréntahan siji-jagad, argumentasi sing digunakaké kanggo meksa jagad nampani tatanan mau yaiku yèn kakuwatan sing wis ndadèkaké bangsa-bangsa nesu (Islam), kudu dilawan kanthi perang saindenging jagad.

Amerika Serikat ngetrapake tandha panguwasa kapapaan, awit paukuman-paukumané Allah wus ndadèkaké kahanan krisis kang mangkono ing Amerika Serikat nganti tumuju marang hukum Minggu, saéngga kaajokaké sawijining pepadhan bilih kanthi bali marang allahé Katulik, kasusahan ékonomi kang saya mundhak iku bakal dipungkasi. Nanging ing wektu hukum Minggu, mungsuh kang wus nyusup lumantar témbok ngisor, ndhatangaké paukuman karusakan bangsa.

“Lan sawisé iku panyasaté gedhé bakal mbujuk manungsa supaya pracaya yèn wong-wong sing ngawula marang Gusti Allah iku sing njalari piala-piala iki. Golongan

sing wis njalari bebenduning Swarga bakal nimpakaké kabèh kasusahané marang wong-wong sing katrimané marang pepakoné Gusti Allah dadi pasemon pangluput sing tetep tumrap para wong sing nerak. Bakal diumumaké yèn manungsa wis nyinggung Gusti Allah lumantar panerakan sabat Minggu; yèn dosa iki wis ndhatengaké bilai-bilai sing ora bakal mandheg nganti pangreksan dina Minggu ditetepaké kanthi kenceng; lan yèn wong-wong sing ngumandhangaké tuntutaning pepakon kapapat, mangkono ngrusak pakurmatan marang dina Minggu, iku para panggawé kisruh ing antarané bangsa, kang ngalang-alangi mulihaké sih ilahi lan karaharjan lahiriah. Mangkono panuduh sing biyèn diuncalaké marang abdiné Gusti Allah bakal dibalèni manèh kanthi dhasar sing padha kukuhé: ‘Lan kelakon, nalika Akhab weruh Élia, Akhab banjur ngandika marang dhèwèké, Apa kowé iki sing gawé gègèr Israèl? Élia banjur mangsuli, Aku ora gawé gègèr Israèl; nanging kowé lan brayaté bapakmu, amarga kowé wus nilar pepakoné Pangéran, lan kowé wus nuruti para Baal.’ 1 Kings 18:17, 18. Kaya déné bebenduné wong akèh bakal diobarké déning panuduh-panuduh goroh, wong-wong mau bakal nindakaké tindak-tanduk marang para utusané Gusti Allah sing banget mèmper karo apa sing biyèn ditindakaké Israèl murtad marang Élia.” The Great Controversy, 590.

Ing “jam” “lindhu gedhé” ing Wahyu pasal sewelas, “Bebendu” katelu, yaiku Islam, sing uga minangka Trompèt kapitu, banjur muni, lan iku bakal ndadèkaké bangsa-bangsa nesu. Nesu bangsa-bangsa marang Islam iku bakal dienggo kanggo ngapusi donya supaya nampa janji kosong sing padha, yaiku janji sing lagi waé gagal tumrap kéwan bumi. Janji kosong iku yaiku: manawa kanthi nyerah marang wewenangé Katulik, kaya kang diwakili déning tandha wewenang kepausan, paukuman-paukumané Allah sing saya tambah bakal mandheg. Janji iku, sing wus kabukten ora mujarab tumrap Amérika Sarékat, banjur bakal dienggo minangka janji marang donya sing lagi kebak panik.

Bakal didhesekaké yèn bangsa-bangsa ing donya iki saupama padha sarujuk lan marengaké pamaréntahan donya siji diadegaké kanthi ancas ngadhepi peperangan sing digawa déning Islam, kestabilan bakal bali. Islam iku kakuwatan sing diidentifikasi ing Kitab Suci minangka kang ndadèkaké saben manungsa padha nglumpuk nglawan Islam, nanging panglumpuk mau iku panipuan pungkasan tumrap para ratu.

Malaékaté Pangéran banjur ngandika marang Hagar, Lah, kowé lagi ngandheg, lan bakal nglairaké anak lanang, sarta kowé bakal maringi jeneng Ismael marang dhèwèké; amarga Pangéran wus mireng kasangsaranmu. Lan dhèwèké bakal dadi manungsa galak; tangane bakal nglawan saben wong, lan tangané saben wong bakal nglawan dhèwèké; sarta dhèwèké bakal manggon ana ing ngarsané kabèh seduluré. Purwaning Dumadi 16:11, 12.

Ismail iku rama rohaniing agama Islam. Pancen bener manawa Muhammad, rama Islam, durung muncul ing sajarah nganti abad kapitu, nanging bangsa harfiah ing jaman kuna iku kang dienggo déning Allah kanggo makili umat rohani ing dina-dina wekasan.

Mangkene pangandikane Sang Yehuwah, Ratuning Israèl, lan Panebuse, Sang Yehuwah Gustining sarwa tumitah; Ingsun iki kang kawitan, lan Ingsun iki kang wekasan; lan kajaba Ingsun ora ana Allah. Lan sapa, kaya Ingsun, kang bakal nyeluk, lan bakal mratelakake iku, lan nata iku ana ing ngarsaningsun, wiwit Ingsun netepake bangsa kuna? lan prakara-prakara kang lagi teka, lan kang bakal kelakon, kareben padha nuduhake marang wong-wong mau. Yesaya 44:6, 7.

Sadurungé Ismael lair, jenengé wus diparingaké lan kalungguhané ing nubuatan wus katandhakaké. Tanganing turunane rohani bakal “ngelawan saben wong, lan tangan saben wong” bakal nglawan “dhèwèké.” Lan béda karo piwulang bodho saka liberalisme progresif, Kitab Suci mulang manawa Ismael bakal “manggon ana ing ngarsané sakehing seduluré.” Wong-wong mau ora nglebur dadi siji karo kabudayan ing sakupengé, nanging kosok baliné, akèh kang nyalahaké, mrotès marang, lan nyerang kabudayan iku. Rohé Ismael yaiku manawa “dhèwèké” bakal “dadi wong galak.” Panganggep manawa ana golongan tentrem ing iman Islam ora disangga déning Sabdaning Allah, uga ora déning Al-Qur’an.

Pangapusing daya saka loro présidhèn lan satus rong puluh pangeran ing Daniel pasal enem, iku nandhani pangapusing daya sing ditimpakaké marang sepuluh ratu nalika wong-wong mau kagawa pracaya yèn ancas lan kasedhiyan enggal kanggo ngetrapaké sawijining pamaréntahan donya tunggal, ing sangisoré pangwasaning Roma, iku kanggo nanggulangi krisis perang Islam sing saya mundhak, yaiku “Cilaka” katelu. Sawisé gambar kéwan galak iku didegaké lan diparingi kakuwasan kanggo “ngandika,” jagad iki bakal mangertèni, nanging wis kasep, yèn ancas-ancas kepausan iku kanggo ngadhepi wong-wong sing njunjung Sabat dina kapitu (Daniel), dudu mungsuh sing nyusup mlebu lumantar témbok kidul sing ora dijaga.

“Pangandikaning Allah wis maringi pepènget bab bebaya sing wis ngancam; manawa iki ora digatèkaké, donya Protestan bakal ngerti apa satemené ancas-ancasing Roma, mung nalika wis kasep kanggo uwal saka jerat iku. Panjenengané kanthi meneng-menengan saya tuwuh dadi kuwasa. Piwulang-piwulangé lagi ngetokaké pangaruhé ana ing balé-balé legislatif, ing pasamuwan-pasamuwan, lan ing ati manungsa. Panjenengané lagi numpuk bangunan-bangunané sing dhuwur lan gedhé, ing papan-papan sing didhelikaké kang ana ing jeroné panganiaya-panganiaya biyèn bakal diulang manèh. Kanthi alus lan tanpa kasadarané wong, panjenengané lagi ngiyataké pasukan-pasukané kanggo nglantaraké ancasé dhéwé nalika tekan waktuné kanggo nyerang. Kabèh sing dikarepaké mung papan kang nguntungaké, lan iki saiki wis diparingaké marang panjenengané. Kita bakal enggal weruh lan bakal ngrasa apa ancasé unsur Romawi iku. Sapa waé sing pracaya lan mituhu marang pangandikaning Allah bakal nampa cela lan panganiaya.” The Great Controversy, 581.

Pangapusing United Nations kang ditindakaké déning kepausan, kang ngasilaké bebenduning ati wong-wong mau, asring kagambarake ing Kitab Suci, lan caritané Darius dadi tuladha utama tumrap kayektèn iki. Iki minangka pangapusan kang kawiwitan kalakon ing Amerika Sarékat banjur diulangaké marang saindenging jagad. Kayektèn iki katandhani ing caritané Élia lan Izebel, banjur maneh ing caritané Yohanes Pambaptis lan Herodias,

mangkono uga ing panyaliban Kristus. Pangamuking Islam marang bangsa-bangsa iku minangka siasat kang dipigunakaké déning kakuwatan paus kang maringi dheweke papan kaunggulan kanggo nyerang para pangugeming Sabat ing saindenging jagad.

Panyebutan Islam kang kapisan iku yaiku mlebu-ne Ismael menyang Kitab Suci, lan peran Islam kang dipratelakaké ing pungkasaning jagad, yaiku nggawa jagad iki menyang panik universal supaya wong-wong gelem nampa usulan apa waé minangka solusi, iku kang ndadèkaké panipuan mau bisa kalakon. Panipuan iku kang ndorong Perserikatan Bangsa-Bangsa (sepuluh ratu), kanggo netepi karsané Gusti Allah, lan sarujuk masrahaké karajané (karajan kapitu) marang kepausan (kéwan mau).

Pangapusan sing kagambar lumantar Darius, lan garis-garis panguwucalan liyane, nyakup peran Islam sing ndadèkaké bangsa-bangsa nesu, sabab pungkasan apa déné kapapaan dirusak déning Perserikatan Bangsa-Bangsa, lan padha pinunjulé wigati, iku uga nuduhaké kaanan-kaanan sing ngubengi teka-teki karajan kaping wolu, yaiku sing asalé saka pitu, kang dipasang dadi sirahé Babil modhèren.

Dhaniel ana ing guwaning singa iku sawijining gambaran kenabian kang banget ruwet, nanging pangerten mau mung bisa dipikolehi menawa metodologi “line upon line” ditrapake.

Kita badhé nglajengaken Daniel bab enem wonten ing artikel salajengipun.

“Nalika kita minangka sawijining bangsa mangertos punapa tegesipun buku punika tumrap kita, badhe katingal ing antawisipun kita satunggaling kawangunan ageng.”
Testimonies to Ministers, 113.